

Sygn. akt II KK 297/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 listopada 2014 r.,

sprawy **T. B.**

uniewinnionego od czynów z art. 116 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 czerwca 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 lipca 2013 r.

postanowił

I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela posiłkowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 r., uniewinnił oskarżonego T. B. od popełnienia zarzucanych mu czynów: z art. 116 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz z art. 116 ust. 1 i 2 w zw. z art. 117 ust. 1 i 2 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Apelację od tego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 i 410 k.p.k. oraz art. 167

k.p.k., a także obrazę prawa materialnego, tj. art. 101 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k. i art. 44 § 1 k.k. Podnosząc te zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 r., Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

„1)rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia, poprzez:

a)uniewinnienie oskarżonego T. B. mimo, iż działania oskarżonego wypełniają znamiona czynów zabronionych stypizowanych w art. 116 ust. 1 i ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k., z art. 116 ust. 1 i ust. 2 w zbiegu z art. 117 ust. 1 i ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 k.k., a nadto

b) niezastosowanie art. 116 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, podczas gdy całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w sprawie wskazują wprost, że działania oskarżonego T. B. wypełniają znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 116 ust. 3 w zw. z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

c) niezastosowanie art. 44 § 1 k.k. i tym samym orzeczenie o zwrocie na rzecz F. sp. z o.o. z siedzibą w P. /dalej: Spółka/ płyt CD i kaset przechowywanych w depozycie Komendy Rejonowej Policji W., pomimo ustaleń sądu I i II instancji, że pochodzą one z przestępstwa i zgodnie z dyspozycją art. 44 § 1 k.k. sąd meriti powinien orzec ich przepadek;

2) rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia, tj.:

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez:

- nierozważenie w toku postępowania apelacyjnego zarzutów opisanych w punktach 1, 2, 4 i 5 wniesionego przez pełnomocnika Stowarzyszenia środka odwoławczego przez co sąd II instancji przyjął niesłusznie oraz wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego, że oskarżony T. B. nie zarządzał, nie kierował i nie organizował działalności Spółki,

podczas gdy w rzeczywistości oskarżony T. B. zarządzał, kierował i organizował działalność Spółki m.in. podejmując w jej imieniu czynności prawne, wykonując funkcje zwierzchnika w ramach organizacji Spółki, w szczególności nadrzędności służbowej wobec pracowników oraz członków organów Spółki;

- pominięcie i niedokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj.: wyjaśnień samego oskarżonego T. B., zeznań świadka P. S.; dokumentów: aktu notarialnego (karta 2659), orzeczenia Sądu Okręgowego w W., IX Wydział Karny Odwoławczy z 1 kwietnia 2010 r., sygn. akt [...], skazującego oskarżonego T. B. za działanie mające na celu pokrzywdzenie Stowarzyszenia (karta 2944); umowy najmu z 23 marca 2000 r., (karta 2959), świadczących o tym, w myśl zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, że oskarżony T. B. finansował utworzenie Spółki, prowadził jej działalność, w tym prowadził jej sprawy oraz w rzeczywistości zarządzał, kierował i organizował działalność Spółki, m.in. podejmując w jej imieniu czynności prawne, wykonując funkcje zwierzchnika w ramach organizacji Spółki, w szczególności nadrzędności służbowej wobec pracowników oraz członków organów Spółki;

- oparcie zaskarżanego wyroku, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego na dowodach z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka P. S., mimo że były one niespójne, nielogiczne w zakresie rzeczywistej roli jaką oskarżony T. B. pełnił w Spółce;

b) art. 457 § 3 k.p.k. poprzez: i) wybiórcze i niepełne dokonanie oceny dowodów; ii) lakoniczne, ogólnikowe ustalenia sprowadzające się w znacznej mierze do bezkrytycznego, a w niektórych częściach dosłownego, przytoczenia fragmentów uzasadnienia sądu I instancji; iii) niedokonanie kompleksowej oceny wyjaśnień oskarżonego T. B. oraz świadków; iv) oparcie ustaleń na niektórych oraz części dowodów bez wskazania, dlaczego inne dowody sąd uznał za nie odpowiadające prawdzie; v) niewskazania czym sąd II instancji kierował się wydając zaskarżany wyrok, oraz dlaczego zarzuty oraz wnioski apelacji pełnomocnika Spółki uznał za niezasadne, poprzestając na ogólnikowych stwierdzeniach i bezkrytycznym przytoczeniu stanowiska sądu I instancji.”

W konsekwencji postawionych zarzutów skarżący domagał się uchylenia wyroku i utrzymania nim w mocy wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k. Z uzasadnienia wyroku sądu I instancji oraz wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji (str. 25-26) wynika w sposób bezsporny, że powodem wydania wyroku uniewinniającego były określone ustalenia faktyczne, a nie wykładnia przepisów prawa materialnego. Z tego też powodu zarzuty naruszenia prawa materialnego (pkt 1a-c) są oczywiście chybione albowiem wskazane przepisy określające typy przestępstw nie mogą mieć zastosowania, gdy ustalono, iż oskarżony nie popełnił takich zachowań.

Oczywiście chybiony jest także drugi zarzut kasacji oparty na naruszeniu przepisów prawa procesowego. Nie jest prawdą, aby sąd II instancji dopuścił się rażącej obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Zresztą obrazy art. 457 § 3 k.p.k. (zarzut pod lit. b) skarżący upatruje w niedokonaniu ponownej, kompleksowej oceny wszystkich dowodów, a przecież treść art. 457 § 3 k.p.k. nie obliuguje do takiego postąpienia sądu II instancji. Sąd ten miał zgodnie z tą normą podać dlaczego zarzuty apelacji uznał za zasadne lub niezasadne, tj. wyjaśnić czym się kierował wydając wyrok. Z obowiązku tego sąd II instancji wywiązał się należycie i bez zastrzeżeń. Z uzasadnienia wyroku wynika bowiem w sposób oczywisty, że sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji (str.19-25), a więc i do tych kwestii, które podniesione zostały w zarzucie 2a. Odnosząc się do kwestii zarzutu zarządzania spółką przez oskarżonego sąd *ad quem* miał w polu widzenia wszystkie dowody i dokumenty, które poddał analizie sąd I instancji, i wskazał w sposób konkretny i rzetelny z jakiego powodu zarzutu apelacji w tym zakresie nie podzielił (str. 19-21). Kasacja w tym zakresie ma charakter nie tylko nieprawdziwy, ale typowo polemiczny, albowiem oparta jest odmiennych wnioskach, które wyciąga z niektórych dowodów, nie wskazując przy tym, dlaczego i w jakim zakresie odmienna ocena jest niezgodna z logiką czy życiowym doświadczeniem. Nie jest prawdą przy tym, aby w procesie kontroli wyroku sądu I instancji pominięto

wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania P. S. i inne dokumenty (por. str. 20-21 uzasadnienia wyroku).

Skoro zarzuty kasacji okazały się chybione, to należało orzec jak w postanowieniu.